

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16Csp/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119207327
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119207327.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD. v právnej veci žalobcu: C. R., T.. XX.X.XXXX, H. B. XX, C., zastúpený: Mgr. Matúš Macko, advokát, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie 700 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 350 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

I. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.4.2019 domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 700 eur. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 Cr 1/2017 rozsudkom zo dňa 30.4.2017 bol úspešný v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.1.2018. Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, proti čomu sa musel brániť podaním pôvodnej žaloby. Primerané zadostučinenie má naplniť požiadavku účinného, sankčného, odradzujúceho prostriedku ochrany, aby sa dodávateľ už nedopúšťal recidívy, ale má mať aj funkciu relutárnu. Žiadal priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 700 eur, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor obohatiť, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo 7.5.2019, pričom uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by konaním žalovaného došlo k spôsobeniu nejakej ujmy v neprospech žalobcu. Namietal, že zo žaloby ani nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené, pričom účelom je priznať spotrebiteľovi primerané zadostučinenie, ak mu dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké spotrebiteľské práva. Navrhol žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania.

3. K tomuto vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný nesprávne pochopil inštitút primeraného finančného zadostučinenia. Konštatoval, že zákonodarca nestanovil spôsob, akým správne dospieť k výške finančného zadostučinenia a keďže si žalovaný v rozhodcovskom konaní uplatnil sumu 1.434,47 eur, ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného zadostučinenia, dosiahnutím tohto cieľa je polovica z hodnoty pôvodného konania.

4. K tomuto vyjadreniu žalobcu sa ešte vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, lebo rozhodcovský rozsudok nevydal. Tvrdil, že žalobca nepreukázal vecnú ani inú súvislosť medzi požadovanou sumou a rozhodcovským rozsudkom.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal vo veci vykonal dokazovanie prečítaním obsahu celého spisu, pričom zistil tento skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 17 Cr 1/2017-56 zo dňa 30.10.2017 v právnej veci žalobcu C. R., T.. XX.X.XXXX proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. súd rozhodol tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria arbiter sp. zn. RK-PC-1241/15-MK z 10.10.2016 a žalobcovi zároveň priznal oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. V odôvodnení tohto rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že nedošlo k platne uzatvorenej zmluve o revolvingovom úvere, keďže zo strany dodávateľa došlo k zmene návrhu oproti pôvodnému návrhu a na podklade tejto neplatne uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve došlo aj k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý bol zrušený.

8. Rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Victoria arbiter sp. zn. RK-PC-1241/15-MK z 10.10.2016 v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. proti žalovanému C. R., T.. XX.X.XXXX o zaplatenie 789,86 eur tento rozhodcovský súd rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 704,95 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,425 % ročne z tam špecifikovaných dielčích súm, ako aj náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky a trovy konania.

9. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

12. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

14. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

18. Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

20. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z. z. možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

21. V prejednávanej veci však možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré by bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku.

22. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že zmluva nemala podstatné náležitosti. Žalovaný sa na základe zmluvy o úvere snažil od žalobcu získať financie bez protihodnoty, pričom uvedené malo byť dosiahnuté prostredníctvom rozhodcovského rozsudku, ktorý bol právoplatne zrušený.

23. Žalobca musel aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospieva k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže, ale aj nemusí, zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

24. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita.

25. Ak by si žalobca aktívne neuplatňoval svoje práva, musel by práve na podklade zrušeného rozhodcovského rozsudku v pôvodnom konaní plniť, pričom tento exekučný titul vznikol na podklade neplatne uzavretej spotrebiteľskej zmluve, ako už bolo konštatované vyššie, z čoho by nielen potenciálne, ale reálne hrozila žalobcovi škoda spočívajúca v strate finančných prostriedkov.

26. Spôsobom vyššie uvedeným určenú výšku peňažného zadosťučinenia súd považuje za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikať v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR.

27. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie na ktoré nemal nárok, vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel riešiť podanou žalobou. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 350 eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak

funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

28. Súd preto považoval, ako je uvedené vyššie, za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 350eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila.

29. Súd prvej inštancie akcentuje aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu.

30. Čo sa týka námietky žalovaného k nedostatku pasívnej legitímácie, tu musí súd prvej inštancie poznamenať, že nijako sa nemôže zbaviť žalovaný zodpovednosti, keďže v danom prípade to bol práve žalovaný, kto podal žalobu na Stály rozhodcovský súd Victoria arbiter, pričom porušil práva žalobcu, čo bolo konštatované v spomenutom rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 17 Cr 1/2017 z 30.10.2017.

31. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.